

12. Dovidka pro industrialni parky v Ukraini. (2023, September 18). [Information about industrial parks in Ukraine]. Upravlinnia intelektualnoi vlasnosti ta innovatsii. Minekonomiky Ukrainy. Retrieved from: <https://me.gov.ua/Documents/Detail/45629531-ea5f-4a91-9050-fe47b001dc22?lang=uk-UA&title=DovidkaProIndustrialniParkiVUkraini> [in Ukrainian].
13. Kampo, S., Serdiuk, V. (2024). Industrialni parky: vid kontseptsii do stvorennia. [Industrial parks: from concept to creation]. *Yurydychna hazeta. №1(779)*. Retrieved from: <https://yur-gazeta.com/publications/practice/inshe/industrialni-parki-vid-koncepciyi-do-stvorennia.html> [in Ukrainian].
14. Storonyanska Iryna, Benovska Liliya, Ivashko Olena. (2024). Public expenditures in crisis periods: empirical testing of developed countries and Ukraine. *Finance of Ukraine. №5*. 51-70. [in Ukrainian].
15. Vedeniapina, M., Ovcharenko, L. (2024). The concept of industrial park in the legislation of Ukraine is compared with un standards. Retrieved from: <https://df.duit.in.ua/index.php/dictum/article/view/373> [in Ukrainian].
16. International Guidelines for Industrial Parks. (2019). UNIDO. Retrieved from: https://www.unido.org/sites/default/files/files/2019-11/International_Guidelines_for_Industrial_Parks.pdf [in English].
17. Hulak, O.V., Mykolaienko, R.V. (2024). Normatyvno-pravovi novely zapobihannia y protydii koruptsii u sferi zemelnykh vidnosyn. [Regulatory and legal novelties for preventing and combating corruption in the field of land relations]. *Naukovi zapysky. Serii: pravo. Vypusk 16*. 79-83. Retrieved from: <https://doi.org/10.36550/2522-9230-2024-16-79-83> [in Ukrainian].
18. Hulak, O.V. (2015). Instytutsiini skladovi vyznachennia vektoru rukhu krainy. [Institutional components of determining the countrys movement vector]. *Naukovyi visnyk publichnoho ta pryvatnoho prava. №1*. 81-84. Retrieved from: <http://www.nvppp.in.ua/index.php/vip1> [in Ukrainian].
19. Industrialni parky v Ukraini. (2025). [Industrial parks in Ukraine]. *Minekonomiky Ukrainy*. Retrieved from: <https://me.gov.ua/Documents/List?lang=uk-UA&id=6463d3ba-aa13-4e54-8db9-0f36642c43d9&tag=IndustrialniParkiVUkraini> [in Ukrainian].
20. Pro skhvalennia Stratehii rozvytku industrialnykh parkiv na 2023-2030 roky. (2023, February 24). [On the approval of the Strategy for the Development of Industrial Parks for 2023-2030]. *Rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy №176-r*. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/176-2023-%D1%80#Text> [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 11.06.2025

УДК 347.732.5:368.215

DOI: 10.36550/2522-9230-2025-18-109-113

Кузьменко Оксана Володимирівна,

доктор юридичних наук, професор,

Заслужений діяч науки і техніки України,

завідувач кафедри публічного та міжнародного права

ННІ «Юридичний інститут Київського національного економічного

університету імені Вадима Гетьмана»

demidenkov@ukr.net

ORCID ID: 0000-0002-0830-766X

Чорна Вікторія Григорівна,

доктор юридичних наук, професор,

професор кафедри публічного та міжнародного права

ННІ «Юридичний інститут Київського національного економічного

університету імені Вадима Гетьмана»

demidenkov@ukr.net

ORCID ID: 0000-0002-6072-0283

Кожура Людмила Олександрівна,

доктор юридичних наук, професор,

директор ННІ «Юридичний інститут Київського національного економічного

університету імені Вадима Гетьмана»

lepel@ukr.net

ORCID ID: 0000-0003-4100-9530

**ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОГО СТРАХУВАННЯ ОБ'ЄКТІВ
КРИТИЧНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ**

У статті досліджено правові засади державного страхування об'єктів критичної інфраструктури як інструменту підвищення стійкості економічної та соціальної системи країни. Розглянуто понятійно-термінологічний апарат, визначений у Законах України «Про страхування», «Про критичну інфраструктуру», що обґрунтовує необхідність обов'язкового залучення держави до покриття ризиків надзвичайних ситуацій, техногенних аварій, кіберзагроз і військових дій. Виокремлено ключові проблемні питання: нечіткість кола застрахованих об'єктів і класифікації ризиків, дефіцит актуарної інформації й узгодженої методики розрахунку страхових премій, а також виклики взаємодії з приватними страховими компаніями в умовах обмежених бюджетних ресурсів.

Передбачено встановлення обов'язкового механізму со-insurance між державою й приватними страховиками, узгодження квот участі та стандартів капіталу для приватних учасників пулу перестраховання. Окремо обґрунтовано необхідність автоматизованої взаємодії між Реєстром об'єктів критичної інфраструктури та Державним страховим фондом для оперативного оновлення відомостей, коректного нарахування страхових внесків і прискореного проведення виплат.

Особливо наголошено на важливості врахування воєнного стану: запропоновано внести до законодавства окремі норми про покриття збитків від бойових дій із формуванням надзвичайного резерву поза щорічним бюджетом і спрощеними процедурами со-insurance. Запровадження комплексних нормативних рішень у сфері державного страхування об'єктів критичної інфраструктури сприятиме стійкості держави до зовнішніх і внутрішніх загроз, оптимізації витрат на відновлення та формуванню прозорих і передбачуваних правил гри для учасників ринку страхових послуг.

Визначено, що державне страхування об'єктів критичної інфраструктури — це система обов'язкових правових та фінансових механізмів, за якими держава гарантує відшкодування збитків, що можуть виникнути внаслідок надзвичайних ситуацій (стихійні лиха, техногенні аварії, кібератаки, бойові дії тощо), на стратегічних об'єктах економіки й соціальної сфери.

Ключові слова: критична інфраструктура, державне страхування, правове регулювання, страховий ризик, страхувальник, застрахований об'єкт критичної інфраструктури, категоризації об'єктів критичної інфраструктури.

Chorna V., Kuzmenko O., Kozhura L. LEGAL REGULATION OF STATE INSURANCE OF CRITICAL INFRASTRUCTURE FACILITIES

The article examines the legal principles of state insurance of critical infrastructure facilities as a tool for increasing the stability of the country's economic and social system. The conceptual and terminological apparatus defined in the Laws of Ukraine "On Insurance", "On Critical Infrastructure" is considered, which justifies the need for mandatory state involvement in covering the risks of emergencies, man-made accidents, cyber threats and military actions. Key problematic issues are identified: the vagueness of the range of insured facilities and risk classification, the lack of actuarial information and a coordinated methodology for calculating insurance premiums, as well as the challenges of interacting with private insurance companies in conditions of limited budgetary resources.

It is envisaged to establish a mandatory co-insurance mechanism between the state and private insurers, to agree on participation quotas and capital standards for private participants in the reinsurance pool. The need for automated interaction between the Register of Critical Infrastructure Facilities and the State Insurance Fund for prompt updating of information, correct calculation of insurance premiums and accelerated payment is separately substantiated.

The importance of taking into account martial law is particularly emphasized: it is proposed to introduce into the legislation separate norms on covering losses from hostilities with the formation of an emergency reserve outside the annual budget and simplified co-insurance procedures. The introduction of comprehensive regulatory solutions in the field of state insurance of critical infrastructure facilities will contribute to the state's resilience to external and internal threats, optimization of restoration costs and the formation of transparent and predictable rules of the game for participants in the insurance market.

It is determined that state insurance of critical infrastructure facilities is a system of mandatory legal and financial mechanisms by which the state guarantees compensation for losses that may arise as a result of emergencies (natural disasters, man-made accidents, cyberattacks, hostilities, etc.) at strategic facilities of the economy and social sphere.

Keywords: critical infrastructure, state insurance, legal regulation, insurance risk, insured, insured critical infrastructure facility, categorization of critical infrastructure facilities.

Постановка проблеми. У сучасних умовах зростаючих ризиків, пов'язаних із кліматичними змінами, кіберзагрозами та можливими військовими конфліктами, об'єкти критичної інфраструктури — енергетичні мережі, транспортні коридори, телекомунікаційні системи, водопостачання та інші — стають особливо вразливими. Від їхньої безперебійної роботи залежить не лише економічна стабільність, але й національна безпека та добробут громадян. Проте чинне законодавство не містить єдиного комплексного підходу до управління ризиками в цих сферах, зокрема — до механізмів державного страхування, яке могло б стати надійним інструментом захисту від надзвичайних ситуацій.

Відсутність чітко сформульованих правових норм, що регламентують порядок запровадження обов'язкового державного страхування ключових об'єктів, призводить до розпорошеності відповідальності між різними відомствами та недостатнього фінансування відновлювальних заходів. Нині приватні страховики, працюючи в умовах невизначеності, не завжди здатні взяти на себе значні ризики, а держава — своєчасно й у повному обсязі компенсувати збитки, що виникають внаслідок катастроф чи цілеспрямованих атак.

Постановка єдиної нормативно-правової бази для державного страхування об'єктів критичної інфраструктури передбачає визначення кола страхуваних ризиків, методик оцінки збитків, джерел та механізмів фінансування страхових виплат, а також взаємодії з приватним страховим сектором. Розроблення таких норм є необхідною передумовою для підвищення стійкості держави до зовнішніх і внутрішніх загроз,

оптимізації витрат на відновлення та формування прозорих правил гри для всіх учасників ринку страхових послуг.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Тема державного страхування об'єктів критичної інфраструктури загалом, види об'єктів критичної інфраструктури зокрема в Україні набуває все більшої популярності серед науковців. Її у своїх працях тією чи іншою мірою торкаються В.В. Музика, Б.В. Богдан, С.С. Теленник, О.О. Верголяс, Д.С. Бірюков, Клаудія Арадау, О.В. Кузьменко, Л.О. Кожура, В.Г. Чорна та інші.

Метою статті є розкриття правового регулювання державного страхування об'єктів критичної інфраструктури.

Виклад основного матеріалу дослідження. Правове регулювання державного страхування об'єктів критичної інфраструктури має спиратися на чітко закріплені законодавчі положення.

Ст.1 Закону України «Про страхування» визначено, що страхування – це правовідносини щодо захисту страхових інтересів фізичних та юридичних осіб (страховий захист) при страхуванні ризиків, пов'язаних з життям, здоров'ям, працездатністю та пенсійним забезпеченням, з володінням, користуванням і розпорядженням майном, з відшкодуванням страхувальником заподіяної ним шкоди особі або її майну, а також шкоди, заподіяної юридичній особі, у разі настання страхових випадків, визначених договором страхування, за рахунок коштів фондів, що формуються шляхом сплати страхувальниками страхових премій (платежів, внесків), доходів від розміщення коштів таких фондів та інших доходів страховика, отриманих згідно із законодавством. Де, страховик - фінансова установа або філія страховика-нерезидента, які мають право здійснювати діяльність із страхування на території України. А страхувальник - особа, яка уклала із страховиком договір страхування або є страхувальником відповідно до законодавства [1, п.п.66,68,69].

Ст.32 Закону України «Про критичну інфраструктуру» встановлено, що оператор критичної інфраструктури зобов'язаний забезпечити страхування ризику настання кризової ситуації. Перелік об'єктів критичної інфраструктури, включених до Реєстру, страхових ризиків настання кризової ситуації на таких об'єктах, які підлягають страхуванню, а також мінімальний ліміт відповідальності (у разі страхування відповідальності перед третіми особами) затверджуються Кабінетом Міністрів України, а щодо об'єктів критичної інфраструктури у сфері фінансових послуг - погоджуються з Національним банком України [2].

Кабінет Міністрів України затверджує перелік об'єктів критичної інфраструктури, включених до Реєстру, страхових ризиків настання кризової ситуації на таких об'єктах, які підлягають страхуванню, а також мінімальний ліміт відповідальності (у разі страхування відповідальності перед третіми особами).

Постановою Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку ведення Реєстру об'єктів критичної інфраструктури, включення таких об'єктів до Реєстру, доступу та надання інформації з нього» визначено, що власником Реєстру є держава в особі уповноваженого органу у сфері захисту критичної інфраструктури України. Держателем та адміністратором Реєстру є уповноважений орган у сфері захисту критичної інфраструктури України, який здійснює облік, узагальнення, систематизацію, аналіз та надання інформації, яка подається секторальним органом, включення об'єкта критичної інфраструктури до Реєстру, внесення інформації про об'єкт до Реєстру та/або виключення інформації з Реєстру, внесення змін до відомостей, що містяться в Реєстрі, здійснює інші повноваження, пов'язані з веденням Реєстру для забезпечення його функціонування [4]. Держава використовує Реєстр об'єктів критичної інфраструктури як єдину довідкову базу для визначення кола об'єктів, які підлягають обов'язковому державному страхуванню. Після включення об'єкта до Реєстру, уповноважений орган у сфері захисту критичної інфраструктури передає страховику повний перелік цих об'єктів із зазначенням їхньої категорії критичності, паспорта безпеки й класифікації ризиків. Це дає змогу єдину методику оцінки збитків застосовувати лише до підтверджених у Реєстрі об'єктів, гарантує прозорість процедури та уніфікує правові підстави для нарахування страхових внесків і виплат.

Обов'язковість державного страхування таких об'єктів закріплюється постановою Кабінету Міністрів України, яка на підставі даних Реєстру затверджує перелік застрахованих ризиків (техногенні аварії, стихійні лиха, кібератаки, бойові дії) та мінімальні ліміти відповідальності за договорами «co-insurance». Законом України «Про страхування» і Законом України «Про критичну інфраструктуру» визначено, що державний страховий пул формується з внесків операторів цих об'єктів, а також із частки страхових премій приватних страховиків. Саме Реєстр забезпечує автентичність і своєчасність інформації про об'єкти, без яких розпочати процедуру державного страхування є неможливим, а відтак - відсутнім будь-яким нормативним підґрунтям для компенсації у разі кризових ситуацій.

Отже, державне страхування об'єктів критичної інфраструктури — це система обов'язкових правових та фінансових механізмів, за якими держава гарантує відшкодування збитків, що можуть виникнути внаслідок надзвичайних ситуацій (стихійні лиха, техногенні аварії, кібератаки, бойові дії тощо), на стратегічних об'єктах економіки й соціальної сфери.

До основних видів ризиків, які доцільно передбачити для об'єктів критичної інфраструктури у системі державного страхування варто віднести:

- стихійні лиха (повені, зсуви, землетруси, ураганні вітри, снігові лавини, посухи, пилові бурі тощо);
- техногенні аварії (вибухи й пожежі на промислових об'єктах, розлив хімікатів, прорив дамб і трубопроводів, відмови критичних енергетичних чи транспортних систем);

- кіберзагрози (DDoS-атаки, злам SCADA-систем, шкідливе програмне забезпечення, витік або зміна конфіденційних даних, саботаж через інформаційно-комунікаційні мережі) [3];
- дії зловмисників і терористичні акти (саботаж, теракти з використанням вибухових пристроїв, диверсійні напади на об'єкти та персонал);
- військові дії та збройні конфлікти (обстріли, авіаудари, мінування територій, захоплення чи руйнування об'єктів під час бойових дій);
- соціальні заворушення та протести (блокади, масові акції з перекриттям транспортних шляхів, погроми, які можуть порушити роботу об'єктів);
- людський фактор (помилки персоналу, несанкціонований доступ, корупційні дії, недотримання технологічних процедур);
- екологічні та біологічні загрози (забруднення довкілля, пандемії, масові отруєння, спалахи хвороб серед працівників);
- постачальницькі та логістичні ризики (перебої з поставками критичних матеріалів і комплектуючих, зриви ланцюгів постачання, санкції та торговельні обмеження);
- фінансові та регуляторні зміни (різкі коливання тарифів, зміни у законодавстві, втрати через неплатоспроможність контрагентів).

Дослідивши правове регулювання державного страхування об'єктів критичної інфраструктури можемо виокремити наступні проблемні питання державного страхування об'єктів критичної інфраструктури, в тому числі в умовах воєнного стану:

По-перше, нечіткість кола застрахованих ризиків та класифікації об'єктів передбачає відсутність єдиних та деталізованих критеріїв віднесення об'єкта до «критичної інфраструктури» ускладнює формування страхового портфеля й призводить до суб'єктивності при включенні до Реєстру; наявні різні сектори (енергетика, транспорт, телеком, вода) мають специфічні техногенні й природні ризики, що потребують окремої методики оцінки й визначення тарифів;

по-друге, нестача актуаріальних даних та професійних кадрів маємо на увазі брак статистики за аналогічними страховими випадками ускладнює визначення адекватного розміру премій і лімітів відповідальності та недостатню кількість спеціалізованих аналітиків із ризик-менеджменту та цивільного захисту призводить до затягування процедури оцінки й затвердження страхових умов;

по-третє, фінансова нестійкість і дефіцит бюджетних ресурсів передбачає одночасне накопичення резервів для виплат за масовими (стихійними чи воєнними) подіями потребує значних бюджетних впливань, що в кризові роки може конфліктувати з іншими нагальними видатками та недосконалі механізми со-*insurance* і перестраховування між державною й приватною лініями приводять або до перевантаження державного фонду, або до високих премій, недоступних для операторів інфраструктури;

по-четверте, ускладнена взаємодія з приватними страховиками полягає в відсутності прозорих процедур вступу приватних компаній у державний перестраховальний пул і нерівномірність квот участі призводить до консервативних підходів зі страхування військових та кіберризиків та наявності різних вимог до капіталу й ліцензій приватних учасників пулу не завжди відповідають ризикові масштабам критичної інфраструктури;

по-п'яте, довільність адміністративних процедур виражається в бюрократичних затримках при узгодженні страхових тарифів, затвердженні паспортів безпеки та внесенні змін до Реєстру затримують старт покриття ризиків і впровадження полісів; низька цифровізація процесів (відсутність автоматизованих форм у Реєстрі, паперові узгодження) збільшує ймовірність помилок і сповільнює реагування на кризові ситуації;

по-шосте, військові та бойові ризики. Традиційні страхові контракти зазвичай виключають покриття збитків від воєнних дій, тож потрібні окремі державні програми для компенсацій наслідків бойових ударів, мінування або окупації територій. Непередбачуваність масштабів руйнувань і тривалості бойових дій ускладнює актуарні розрахунки та потребує створення надзвичайних резервів поза звичною щорічною бюджетною програмою;

по-сьоме, моральний ризик і корупційні загрози. Можливість зловживань під час проведення експертної оцінки збитків і виплат створює ризик завищених вимог до фонду. В умовах воєнного стану контроль за цільовим використанням страхових виплат ускладнюється через обмежені можливості перевірок на окупованих чи прифронтових територіях.

Для подолання цих проблем необхідно створити єдині галузеві стандарти оцінки ризиків, увести автоматизовані процедури обміну даними між Реєстром і страховим фондом, спростити адміністративні механізми та закласти в законі окремі програми покриття воєнних збитків з чітким алгоритмом со-*insurance*.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Про страхування: Закон України від 18 листопада 2021 року № 1909-IX. Відомості Верховної Ради України, 2023. №№ 12-13. Ст.28.
2. Про критичну інфраструктуру: Закон України від 16 листопада 2021 року № 1882-IX. Відомості Верховної Ради України, 2023. № 5. Ст.13.
3. Bohdana, B., Kuzmenko, O., & Chorna, V. (2023). ECONOMIC MEASURES FOR MANAGING CRITICAL INFRASTRUCTURE FACILITIES IN UKRAINE. *Baltic Journal of Economic Studies*, 9(3), 22-32.

URL: <https://doi.org/10.30525/2256-0742/2023-9-3-22-32>

4. Про затвердження Порядку ведення Реєстру об'єктів критичної інфраструктури, включення таких об'єктів до Реєстру, доступу та надання інформації з нього: затв. Постановою Кабінету Міністрів України від 28 квітня 2023 р. № 415. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/415-2023-%D0%BF#Text>

REFERENCES:

1. Pro strakhuvannia. (2021, November 18). [On insurance]. *Zakon Ukrainy № 1909-IX. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy. № 12-13.* 28. [in Ukrainian].

2. Pro krytychnu infrastrukturu. (2021, November 16). [On critical infrastructure]. *Zakon Ukrainy № 1882-IX. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy. № 5.* 13. [in Ukrainian].

3. Bohdana, B., Kuzmenko, O., Chorna, V. (2023). ECONOMIC MEASURES FOR MANAGING CRITICAL INFRASTRUCTURE FACILITIES IN UKRAINE. *Baltic Journal of Economic Studies.* 9(3). 22-32. Retrieved from: <https://doi.org/10.30525/2256-0742/2023-9-3-22-32> [in English].

4. Pro zatverdzhennia Poriadku vedennia Reiestru obiektiv krytychnoi infrastruktury, vkluchennia takykh obiektiv do Reiestru, dostupu ta nadannia informatsii z noho. (2023, April 28). [On approval of the Procedure for maintaining the Register of Critical Infrastructure Facilities, including such facilities in the Register, access to and provision of information from it]. *Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy № 415.* Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/415-2023-%D0%BF#Text> [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 8.06.2025

УДК 342.9(438+477):34.01

DOI: 10.36550/2522-9230-2025-18-113-118

Клюєва Євгенія Миколаївна,
доктор юридичних наук, професор,
завідувач кафедри господарського та транспортного права
Навчально-наукового інституту управління, технологій та правових наук
Національного транспортного університету
klyuyeva0711@ukr.net
ORCID ID: 0000-0003-4306-9959

КОМПАРАТИВІСТСЬКИЙ АНАЛІЗ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ВИКОНАВЦІВ ЗА ЗАКОНОДАВСТВО РЕСПУБЛІКИ ПОЛЬЩА ТА УКРАЇНИ

У статті здійснюється компаративістський аналіз адміністративно-правового статусу виконавців за законодавством Республіки Польща та України з метою виявлення спільних рис, відмінностей та перспектив удосконалення інституту виконання судових рішень у межах національних правових систем. Зазначається, що ефективне функціонування системи примусового виконання рішень суду є необхідною умовою утвердження верховенства права, забезпечення прав і свобод людини, а також зміцнення довіри до судової системи загалом. У зв'язку з цим порівняння досвіду України та Польщі, як держав, що пройшли різні етапи реформування виконавчої служби, має важливе теоретичне і практичне значення.

Автор аналізує правовий статус виконавців у кожній із країн, структуру органів примусового виконання, підзвітність, порядок призначення, професійні вимоги, дисциплінарну відповідальність, гарантії незалежності та контролю. У Республіці Польща функціонує інститут судових виконавців (*komornik sądowy*), який має змішаний характер – вони не є державними службовцями, але діють у межах публічного мандата та під наглядом суду. В Україні після реформи 2016 року поряд з державними виконавцями діють приватні, однак система ще стикається з численними викликами, зокрема у сфері контролю, професійного добору та підзвітності.

У результаті аналізу зроблено висновок, що польський досвід може бути корисним для подальшого вдосконалення інституту виконавців в Україні, зокрема в частині підвищення професіоналізму, фінансової автономії, а також забезпечення прозорого контролю та відповідальності. Наголошується на необхідності адаптації кращих європейських практик у межах процесу наближення українського законодавства до правових стандартів Європейського Союзу. У статті обґрунтовано пропозиції щодо подальшого розвитку правового статусу виконавців як ключової ланки в реалізації рішень судів.

Ключові слова: боржник, виконавче провадження, виконавчі документи, виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів, виконувальність рішення, державний / приватний виконавець, комірник, дисциплінарна відповідальність виконавця, звернення стягнення, оскарження діянь виконавця, процесуальний статус виконавця, стягувач, суд.

Klyueva Ye. COMPARATIVE ANALYSIS OF THE ADMINISTRATIVE AND LEGAL STATUS OF ENFORCEMENT OFFICERS UNDER THE LEGISLATION OF THE REPUBLIC OF POLAND AND UKRAINE

The article carries out a comparative analysis of the administrative and legal status of enforcement officers under the